

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

Pasarét, 2013. 01. 06
(vasárnap)

Szepesy László

A CÉL FELÉ IGYEKEZVE

Alapige: Filippi 3,13-14

„Atyámfiai, én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna: de egyet cselekszem, azokat, a melyek hátam mögött vannak, elfelejtvén, azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nekik dőlven, célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.”

Imádkozzunk!

Felséges Urunk, Istenünk! Hálát adunk Neked azért, hogy ezt az első vasárnapi ünnepet együtt tölthetjük, hogy összegyűjtöttél bennünket, idehívtál minket, hogy nevedet imádjuk és magasztaljuk. Köszönjük Urunk, Istenünk golgotai áldozatodat. Köszönjük, hogy eljöttél megmenteni és megszabadítani bennünket, hogy új életet adj nekünk. Köszönjük az elmúlt év minden segítségét. Köszönjük az alkalmakat, köszönjük, hogy ha igéd-ből megérthettünk valamit, és köszönjük, hogy kegyelmeddel, hűségeddel minden nap velünk voltál és segítettél bennünket.

Urunk, bocsásd meg minden vétkünket, amelyet már ebben az évben is elkövettünk! Napról-napra csak szaporítjuk a bűnt az életünkben. Valljuk, hogy néha még a terveinkből is, amik a jövőre vonatkoznak, még azokból is oly sokszor kihagyunk Téged. Bocsásd meg nekünk bűnös gondolatainkat, beszédeinket, bocsásd meg mulasztásainkat, ha valami jót, amit Te előkészítettél, nem tettünk meg!

Kérünk Téged, hogy kegyelmezz nekünk, és Fiad érdeméért bocsáss meg nekünk. Add, hogy egyedül a Te kegyelmedben bízva lehessünk most itt, és egyedül Tehozzád forduljunk! Kérünk, légy itt közöttünk!

Ámen.

Igehirdetés

Isten mindannyiunk számára, akik Őbenne hiszünk és reménykedünk, biztosítja az üdvösségünket. Ugyanis akik az életüket és bűneiket az Ő kezébe tették le, azok megmenekültek. Efelől szilárd meggyőződésünk lehet, mivel ezt maga Isten ígérte meg nekünk igéjében: „... nincsen azért immár semmi kárhóztatásuk azoknak, akik Krisztus Jézusban vannak” (Róma 8,1). Ezt az üdvbizonyosságot maga Pál apostol is megkapta, és e felől mi magunk is bizonyosak lehetünk. Másrésztől viszont a hívó ember életében nagyon sok minden van, amit még nem kapott meg. Az apostol is erre hívja fel a figyelmünket: bár Jézus Krisztus minden munkája, amit értünk tett, tökéletes, ahhoz nincs mit hozzátenni, nincs semmi, amivel ki kellene egészíteni, mégis a Szentlélek munkája mibennünk nem tökéletes, olyan értelemben, hogy nem befejezett. Napról napra, folyamatosan munkálkodik bennünk egész földi életünk ideje alatt. Krisztushoz hasonlónak formál minket, ami folyamatosan történik életünkben. Emiatt, ha a saját életünkre tekintünk, akkor ezt a folyamatot kell felfedeznünk – mindannyian folyamatos változásban élünk. A cél, hogy hasonlókké legyünk a mi Urunkhoz, Krisztushoz.

A Szentírás többféle képpel is utal erre a folyamatra, változásra. Azt mondja például, hogy mi Isten szántóföldje vagyunk, és a belénk ültetett hit eleinte csak egy magocskához hasonlít, ami később szárba szökken, majd kivirágzik, végül pedig gyümölcsöt terem. Máshol Isten egy családról beszél: amikor megtértünk, az Ő családjának tagjai lettünk, amiben vannak újszülöttek, fiatalabb és idősebb gyermekek, apák és anyák a Krisztus Jézusban. Például Pál apostol is magát atyának nevezi az egyik gyülekezetben, amikor azt mondja: „én vagyok a ti lelki atyátok”. (1Korinthus 4,15) Isten gyermekei folyamatos növekedésben élnek. Ez konkrét változásokat jelent érzéseinkben, gondolatainkban, cselekedeteinkben, teljes életünkben. Felolvasott igénk is erről a változásról beszél. Az apostol egy sportolóhoz hasonlítja a keresztyén embert, mégpedig egy olyan futóhoz, aki egy versenyben vesz részt. Világos, hogy azt az embert nem tekinthetjük futónak, aki egy helyben áll, aki elégedett jelenlegi helyzetével, állapotával: csak az fut igazán, aki minden pillanattal egyre közelebb kerül a célhoz. Ezzel azt mondja Isten, hogy az előbbre jutás, a változás az egészséges keresztyén élet nélkülözhetetlen része.

Mikben kell tehát az apostol szerint előbbre jutnunk? Mindazokban, amelyekről az előző versekben olvashatunk. Megerősödni abban a hitben, hogy nincsen saját igazságom, hanem csak az, amit Krisztus Jézus nekem ad. Előbbre jutni az Ő ismeretében, részesülni az Ő erejében, szenvedésében, és egyre inkább megtagadni önmagam. Pál az ezekben való előbbre jutásra figyelmeztet és bátorít bennünket.

Négy dolgot mond el, amelyeken keresztül meg kell vizsgálnunk ezt a változást az életünkben. Az első az, hogy helyesen kell megítélnünk a jelenlegi állapotunkat, helyzetünket. Ahogyan Pál írja: én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna. Másodszer – a múltban történt dolgokat a maguk helyére kell tenni: a melyek hátam mögött vannak, elfelejtve. Harmadszor – egy dicsőséges jövő felé igyekszünk-e: azoknak pedig, a melyek előttem vannak, nekik dőlve. Negyedszer pedig minden erőnkkel azt igyekszünk-e megszerezni, amit a leginkább kívánunk: célegyenest igyekszem az Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívása jutalmára.

Pál először jelenlegi állapotáról beszél. Ebből egyértelműen kiderül számunkra, hogy az apostol foglalkozott azzal, hogy mi van a saját szívében. Milyen gondolatai vannak, és milyen dolgok foglalkoztatják őt? Milyen érzések, vágyak irányítják tetteit? Nem volt közömbös saját lelki állapotát illetően. Nem azt mondta, hogy „én Jézus Krisztusban hiszek, ezért nem fontos az, amit legbelül érzek és tapasztalok”. Hanem tudta jól, hogy foglalkoznia kell a benne lévő dolgokkal, mert a nemtörődömségnek súlyos következményei lehetnek. Ezért tehát önvizsgálatot tartott. Ezzel nem egy beteges önvizsgálatra hív minket, hogy szüntelen csak magunkkal foglalkozzunk. Azt mondja inkább, hogy időnként igenis nézzünk szembe magunkkal, hogy tisztában legyünk azzal, mi van a mi szívében? Amikor Pál önvizsgálatot tartott, amikor mintegy jelképesen leltárt készített, mint aki elszámolt minden érzésével, gondolatával, vágyával, tétével, akkor a végeredménnyel nem volt megelégedve. Azt mondja: én magamról nem gondolom, hogy már elértem volna. Ezzel, mint egy azt fejezte ki, hogy: még bőven van miben változnom. Még távol vagyok attól, hogy célba érjek. Ez az elégedetlenség azonban nem olyan, amit sajnálni, vagy megbánni kellene. Ez az elégedetlenség az igazi kegyelem jele. Isten gyermekei akkor jutnak el ide, amikor őszintén, és igazságosan ítélik meg önmagukat. Ha valóban Isten törvénye szerint vizsgáljuk meg magunkat, akkor ugyanúgy elégedetlenek leszünk, mint Pál.

Gondoljuk végig testvérek, hogy ki volt Pál. Isten apostola. Az egész életét az Ő szolgálatának szentelte. Szenvedett érte, és Isten rajta keresztül jelentett ki megannyi dolgot! Az Újszövetség nagy részét ő írta. És ez az ember, aki hitben, tapasztalatban, megpróbáltatásban, szolgálatban messze fölöttünk áll, mindannyiunk fölött, ez az ember mondja magáról, hogy „még nem értem el, még bőven van miben változnom, még nem lehetek elégedett magammal”. Ha ő így állt, így viszonyult saját magához, akkor testvérek, nekünk hogyan kellene? Szégyen lenne ránk nézve, ha ezek után bármelyikünk is elégedett lenne önmagával. Ha Pál maga is elégedetlen volt magával, akkor minekünk nem kellene elégedetlennek len-

nünk magunkkal? Az önelégültség nagyon veszélyes, ami alatt azt értjük, hogy az ember azt gondolja, hogy ő már eleget tett, eleget tud, eléggé megváltozott. Ilyen gondolatokban mutatkozik meg ez például, hogy „én már eleget tettem. Eleget tettem a gyülekezetért, eleget tettem másokért”, vagy, hogy „én már eleget tudok. Én már annyira ismerem a Bibliát, és annyira ismerem Istent, hogy már olyan nagyon sok tanulnivalóm nincs”, vagy azt, hogy „én már eléggé megváltoztam. Már így is nagyon megváltoztam ahhoz képest, hogy ki voltam a megtérésem előtt, és ezek után tőlem ne kérje senki számon azt, hogy még tovább változzam”. Ha az ember elégedett a jelenlegi helyzetével, önmagával, akkor nem fog tovább menni, hanem megáll. Ezért legbelül Isten Lelke minden hívőben azt munkálja, hogy elégedetlen legyen önmagával, és ezzel ösztönöz bennünket arra, hogy haladjunk tovább, hogy keressük Őt, hogy tovább harcoljunk bűneinkkel szemben.

Másodszor azt nézzük meg, hogy Pál a saját múltját a megfelelő helyre teszi. Azt mondja: „azokat, amelyek a hátam mögött vannak, elfelejtven”. Mit jelent mindez? Pál nem arról beszél, hogy elfelejtené mindazt a kegyelmet és áldást, amit korábban Istentől kapott. Azt sem hiszem, hogy a bűneiről akart volna megfeledkezni, hisz az azokra való emlékezés alázatban tartja az embert. Akkor mire gondolt? Gondoljuk végig azt, amit az igeversben ír. Egy futóról beszél, aki éppen egy verseny közepén van. Sokan futnak, még zajlik a verseny, senki nem ért célba. A szóban forgó futó lehet, hogy már mindenkit maga mögött hagyott. Teljes erőbedobással fut a cél felé. Ha azonban visszafelé tekintgetne, és azt nézné, hogy mennyi mindenkit hagyott le, és hogy már mekkora utat tett meg, valószínűleg elveszítené a versenyt. Miközben ugyanis az ember hátrafelé néz, és elbizakodik, lelassul, és elveszíti szeme előtt a célt. Akár más irányban is elkezdhet futni, mert nem előre, hanem hátra néz. Az egyetlen esélye arra, hogy megnyerje a versenyt, az, hogy mindent elfelejt, ami mögötte van, és minden gondolatával az előtte lévő távra koncentrál. Sose arra gondoljunk testvéreim, hogy mi már mekkora utat tettünk meg, hanem minden gondolatunkkal és erőnkkel arra a távra koncentráljunk, ami köztünk és a célunk között van. Vigyázzunk arra, hogy hogyan gondolkozunk a bűneink felett aratott győzelmeinkről! Sokan azt gondolják: én már legyőztem a fellelengzős természetemet, vagy, én már túl vagyok azon, hogy közömbös legyek Isten iránt. Ha ez történt bizonyos helyzetekben, akkor adjunk hálát Istennek! Adjunk hálát, de ne bizakodjunk el! Mert amikor egy bűnről úgy gondoljuk, hogy már rég leszámoltunk vele, akkor hirtelen megint megjelenik, és mint egy oroszlán veti ránk magát. A legkönnyebb útja annak, hogy egy legyőzöttnek vélt szokásunk, bűnünk ismét feltámadjon az, ha győzelmi emlékművet emelünk a sírján, és büszkélkedünk, hogy nincs

többé. Amikor nem számítunk rá, amikor nem vigyázunk, akkor fog ismét megjelenni, és érezteti velünk, hogy nagyon is él. Nagyszerű dolog, ha felül tudunk kerekedni egy bűnös szokásunkon, de ugyanakkor az is szükséges, hogy folyton vigyázzunk és őrkdjünk, nehogy váratlanul ismét legyőzzön minket. Ezzel egy időben látnunk kell Isten kegyelmét is, amelyet eddig nekünk adott. Ő általa történtek ugyanis a mi győzelmeink. És a jövőben sem szabad másban bízunk és reménykednünk, hanem csak abban, hogy Ő fog győzelmet adni harcainkban. A visszatekintgetés helyett arra nézzünk, hogy mi van előttünk.

Pál harmadszor egy olyan futóról beszél, aki teljes erejéből előre törekszik. Gyorsítani akar, keze előrébb nyúl, mint a lába, és egész testével előbbre dől, hogy így segítse az előre haladást. Szeme a célon függ. Gondolatai pedig mindig előbbre járnak, mint a lába. Már a következő lépéseket tervezi, a hátralévő úttal törődik. Nekünk Isten gyermekeinek is ilyennek kellene lennünk. Mindig valami több után vágyakozni, mint amit eddig elértünk, nem megelégedni a mostani önmagunkkal, teljes erőbedobással küzdenünk az előrejutásért, lelkünkkel pedig előrébb járni, mint testünkkel. A testi kívánságaink, gondolataink ugyanis próbálnak minket megfékezni. Sokszor erőtlennek is érezzük magunkat a velük való harc miatt. De nekünk nem pusztán annyit kell megtennünk, amit jelenleg tudunk, hanem többre kell törekednünk és igyekeznünk. Sokszor megelégszünk azzal, hogy magunkat másokkal összehasonlítgatjuk, és ha jobbnak találjuk magunkat, akkor elégedettek vagyunk. Testvér! Sose mondd azt, hogy én olyan vagyok, vagy talán még jobb is, mint ez, vagy amaz, és ez elég nekem. Mindig az legyen a kérdésed: olyan vagyok már, mint Jézus? Olyan tökéletes, mint Ő? Ha nem, akkor gyerünk tovább, nem pihenhetünk addig, amíg olyanná nem leszünk, mint Urunk. Ő mondta nekünk: legyetek azért ti tökéletesek, miként a ti mennyei Atyátok tökéletes (Máté 5,48). Jézus Krisztus maga mutatta meg számunkra, hogy mit is jelent ez. A hívő ember számára a cél a tökéletesség. Ha bármi más a célunk, akkor lejjebb adtuk a mércét, mint Urunk. Sokan úgy érzik, hogy már mindent megtettek a változás érdekében. Kifogytak az erőből, kifogytak a lelkesedésből. Testvér! Isten sosem fogy ki semmilyen erőből, Őbenne higgy, hogy Ő igenis képes téged tovább vinni az úton, Ő képes megváltoztatni téged. Ő ad erőt neked alkalomról alkalomra. Az a kérdés merül fel a szívedben: el lehet-e valaha is érni a tökéletességet? Tudjuk, hogy ezen a földön nem. De már milliók érték el azt, akik jelenleg Isten trónja előtt állnak, akiket Ő megtisztított minden bűnüktől Jézus Krisztus áldozata miatt. Igen, lehetséges, hogy Ő tökéletessé tegyen téged! Higgy Őneki, és fuss e felé a cél felé!

És mi vár ránk a célban? Erről beszél negyedszer az apostol. A célban jutalom vár minket. Mindazoknak az ígéreteknek a beteljesedése, megva-

lósulása, amelyeket Isten adott nekünk Krisztus Jézusban. Az Ő elhívásának jutalma. Az ígéret, amelyekben jelenleg bízunk, ott teljes mértékben meg fognak valósulni. Már most is tapasztalhatjuk azt, hogy Isten megszabadít bennünket, de akkor egy végleges szabadítást ígér. Amikor többé nem fog minket rabul ejteni semmilyen bűn és semmilyen hatalom. Tökéletesen Istenéi leszünk. Most még nehezebben szeretjük egymást. Vannak akadályok az életünkben. Akkor Isten el fog venni minden akadályt és tökéletessé teszi a testvéri szeretetet közöttünk. Most elfáradunk, meglankadunk. Akkor pedig majd Isten erejével fogunk Neki engedelmeskedni mindenben. Gyönyörködni fogunk az Istenben. Most még csak időnként vagyunk boldogok, mert a bűn a boldogságunkat elveszi, megszakítja. De akkor olyan boldogságot kapunk, amelynek nem lesz vége, amelyet senki nem vehet el tőlünk, amely folyamatos lesz. Mit ígér Isten? Szavakkal nehezen kifejezhető változásokat. S ha ez vár ránk, testvéreim, a célban, akkor hogyan gondolkodjunk a fáradságos előrehaladásról? Minek tekintsük a jelenlegi küzdelmeinket, amikor ilyen felbecsülhetetlen jutalom vár minket? Ha maga az Úr Jézus Krisztus vár bennünket, akinek a szeretete már most is éltet minket, de akkor majd személyesen fogunk vele találkozni? Ezek a csodálatos dolgok várnak ránk, testvéreim! Ha ezek nem adnak nekünk erőt arra, hogy előbbre igyekezzünk, ha ezek nem adnak nekünk erőt, hogy tovább haladjunk, akkor micsoda? Testvér, aki megfáradtál ennek az életnek a harcaiban, aki belefáradtál abba, hogy újból és újból elbuksz, aki belefásultál abba, hogy a saját és a mások bűneitől szenvedsz, nézz előre, és lásd meg, mire hívt el téged Megváltó Urunk! Nézz előre, kérj Őtőle erőt, kegyelmet a folytatáshoz, és ahhoz, hogy ne állj meg!

Még nem értük el a célt. De egyet cselekedhetünk. Azokat, amelyek a hátunk mögött vannak, elfelejtve, azoknak pedig, amik előttünk állnak, nekidőlvé, célegyenest igyekezzünk Istennek a Krisztus Jézusban onnét felülről való elhívásának jutalmára. Adja meg a mi Urunk, hogy ez az évünk ennek jegyében teljen! Ámen!

Imádkozzunk!

Drága Mennyei Édesatyánk, Megváltó Úr Jézus Krisztusunk, Vigasztaló és megszentelő Szentlélek Istenünk! Hálát adunk neked azért a kegyelemért, amelyet kijelentettél nekünk, és azért, hogy Te megőrzöl bennünket minden időben. Köszönjük, hogy igéden keresztül, áldásaidal, próbatételeiddal és a szenvedésekkel is formálsz bennünket. Köszönjük, hogy nem hagytál bennünket a bűnben, hanem eljöttél azért, hogy abból megszabadulva Neked élhessünk.

Kérünk, hogy Szentleked által gerjeszd fel bennünk a kívánságot, hogy egyre inkább megismerjük Téged, hogy egyre inkább csak Tebenned bíz-

zunk, ne pedig abban, amit mi teszünk, vagy gondolunk. Add, Urunk, hogy valóban előbbre juthassunk a Te megismerésedben, a Neked való szolgálatban! Segíts minket konkrét bűneinkkel szemben harcolni. Igéden keresztül tarts nekünk tükröt és kérünk, hogy a lustaságtól, a megnyugvástól óvj meg bennünket! Lelked által ösztönözz bennünket változásra, a bűn elleni harcra. Köszönjük, hogy ezt eddig is tetted. Köszönjük az elmúlt év minden alkalmát, minden igei szolgálatát, amikor Te megváltoztattál bennünket, amikor igéden keresztül megérthettünk valamit. Kérünk, hogy az előttünk álló esztendőben is legyél velünk. Te legyél az, akinek a kezében tölthessük el ezt az évet!

Imádkozunk szenvedő testvéreinkért, nekik is Te legyél erősségük, Te adj nekik erőt a terhük hordozásához! Könyörgünk beteg testvéreinkért is, őket is Te erősítsd meg a szenvedések közepette! Legyél nekik örömük, erejük, kegyelmed és irgalmad nagysága szerint pedig adj nekik gyógyulást! Kérünk, Urunk, gyászoló testvéreinkért. A halállal szemben egyedül Te légy vigasztaló, hisz Te legyőzted azt! Add, hogy Benned találjanak megnyugvást és reménységet!

Imádkozunk gyülekezetünk minden egyes szolgálójáért! Te áldd meg életüket, az alkalmakra való felkészülésüket, te add üzenetedet nekik ebben az évben is! Nekünk pedig, akik hallgatjuk a Te ígéretet, adj alázatot befogadni azt. Könyörgünk gyülekezetünk minden munkájáért. Te látod, hogy milyen terveink vannak, kérünk, hogy valóban Te valósítsd azokat meg, ha a Te dicsőségedre vannak azok. Imádkozunk mindenkiért a gyülekezetünkben: ifjakért, idősekért, családokért egyaránt, hogy mindannyian Benned bízva, Téged keresve tudjuk az előttünk álló esztendőt tölteni.

Könyörgünk, Urunk, egyházunkért, egyházunk vezetőiért is. Te add nekik Lelked bölcsességét vezetni és terelgetni a Te nyájadat! És kérünk népünkért! Te szabadíts meg bennünket a világ kísértésétől és add, hogy népünk felébredve Téged keressen, és Nálad találjon megnyugvást!

Köszönjük, hogy megígérted, hogy velünk vagy minden napon a világ végezetéig. Köszönjük, hogy a Te szavad, ígéreted megáll, semmi sem állhat ellene annak! Add Urunk, hogy Benned bízunk! Dicsőség és hálaadás legyen Neked örökkön örökké!

Ámen.

Drese A., Darmstadt, 1698. 434.

Ve- zess, Jé- zu-sunk, S vé- led in-du-lunk.

Küz- de- lem- re hív az é- let,

Hadd kö- ves-sünk ben- ne té- ged;

Fog- jad a ke- zünk, Míg meg- ér- ke- zünk.

2. Adj erős szívet, Hogy legyünk hívek. És, ha terhet kell viselnünk, Panaszt mégsem ejt a nyelvünk; Rögös bár útunk, Hozzád így jutunk.

3. Sebzett szívünk majd Mikor felsóhajt, Vagy, ha másért bánat éget, Adj türelmet, békességet, Reménnyel teli Rád tekinteni.

4. Kísérd lépteink Élünk végeig, És, ha roskadozva járunk, Benned támaszt hadd találunk, Míg elfogy az út, S mennyben nyitsz kaput.

Zinzendorf M. L., 1700—1760.